

LYKKE LINN PÅ LØKKA...

Linn Skåber er en av Paulus kirkes nærmeste naboer på Grünerløkka. Det lever hun godt med. For dama tror på Gud og mye annet ...

Dama de fleste har ledd hjertelig av enten i norske komedier, serier eller i Nytt på Nytt, har selv mange talenter, men midt i moroa er det også sterke meninger og engasjement – særlig for de svakeste av oss og for det som hun oppfatter som urettferdig her i verden.

– Jeg er som en tiåring. Urettferdighet gjør meg trist, og ofte er det bare slike små tanker som ligger bak. Mennesker gjør negative ting fordi de egentlig er redde, og slik gjør de seg selv små. Det gjelder meg også, sier den kjente skuespilleren og fortsetter:

– Jeg blir så lei av andres frykt noen ganger – frykt som gjør oss statiske i stedet for å se muligheter som gjør oss tryggere og gladere, sier Linn, som også er opptatt av flyktningers situasjon og har både hatt en asylsøker på middag og har flere venner som er på Lesbos for å hjelpe flyktninger der.

– Det er viktig å bli kjent med enkeltskjebner, og vi må komme nærmere for å faktisk se hverandre, tror hun.

Tro, dåp og ærlighet

Linn er oppvokst som enebarn

i et hjem der moren trodde på Gud og faren gjorde det ikke. Selv har hun i grunnen alltid trodd på Gud, men hun er egentlig ikke så opptatt av å skulle rope det ut.

– Jeg synes mest troen skal ligge som en grunnpåle i oss, og den må ikke være en kampsak i samfunnet.

Likevel har mange hørt henne både snakke og skrive om tro både på tv, i aviser og sist, men ikke minst i Paulus kirke på Grünerløkka. Da lokalsamfunnet og Paulus kirkes stab kjempet for penger til en helt nødvendig oppussing av kirka, var Linn en viktig støttespiller. Hun stilte opp på folkefest for kirka, og hun skrev et nydelig dikt som hun leste opp. Diktet, som er en slags trosbekjennelse, ble også delt på kirkas Facebook-sider og på et par uker lest av over 35 000 mennesker. Det hører også til historien at kirka fikk 62 millioner til oppussing og vil stå ferdig til advent 2016 – noe Linn gleder seg til. For selv om hun ikke er den mest ivrige kirkegjengeren, er kirka viktig for henne både i glede og sorg – og bare det å få gå inn og tenne et lys eller to er verdifullt.

Min kirke

– Paulus kirke er jo liksom min kirke. Mormor og morfar gifta seg der. Jeg døpte sønnen min der, og pappas begravelse ble holdt i kirka, forteller Linn og fortsetter: – Da sønnen min ble døpt, spurte presten om vi foreldre var gift. Det var vi ikke. Da må dere gå bakerst i kirken, sa presten, forteller Linn og ler – for slik var det kanskje i gamle dager, men

ikke nå, og presten var en skøyer – akkurat som Linn selv.

Sønnen ble døpt, det ble en flott stund i kirka, og etterpå gikk de på indisk restaurant på Løkka og feiret dåpen.

Ingen «ungdomsskolegud»

I år har Linn engasjert seg for de homofiles plass i kirka og har skrevet under på Åpen folkekirkes opprop før kirkevalget – for det hun tror aller mest på, er kjærligheten for alle mennesker og en inkluderende Gud. Homofile har sin selvsagte plass i kirka, mener Linn som har mange homofile venner.

– Jeg tror på en raus og klok Gud – en Gud som liksom har mer enn ungdomsskolen, for å si det sånn! Hun ler, men bak ligger alvoret – for hun mener norske kirker må være mer åpne – både i bokstavelig og overført betydning, og at folk må få føle at de eier kirka.

– Vi som er litt liberale og rampete, blir så utrolig glad når vi møter rause mennesker i kirka, og så er det så viktig å snakke om tro på en varm måte, understreker Linn. Hun synes også det er spennende å snakke om hvorfor folk tror: – Er det av glede, nysgjerrighet, frykt eller kanskje noe helt annet?

Den kjente skuespilleren opplever nesten aldri at noen skal presse på henne troen sin, men det hun derimot har opplevd, er tvilpress!

– Jeg blir så sliten av ateister som liksom skal presse på

meg tvilen sin, sier hun, og det er faktisk sant. Tvilspress er også et press ...

Julefest med 12 til bords

Linn har gode venner med ulike livssyn, noen er muslimer, andre er kristne, buddhister eller noe helt annet. Det synes hun er fint, og hun inviterer gjerne mange og forskjellige venner på middag på julaften.

– Jeg inviterer en ny gjest til hver julaften. I år skal vi være 12 stykker til bords med mamma og meg, forteller Linn, som har tro på det å åpne hjemmet sitt for litt flere folk, både fordi det gir en noe selv, og fordi det er viktig.

Så mange andre juletradisjoner enn en stor julemiddag har hun ikke, bortsett fra å gå på konsert i Domkirken eller gå i Birkelunden med sønnen når julegrana tennes, og de første snøfnuggene daler ned. Og så er hun også glad i julesalmen «Deilig er jorden».

– Jeg har jo sunget «Deilig er jorden» så mange ganger og sett hva den betyr for mennesker, for eksempel strofen om at «slekter skal følge slekters gang». Det er veldig trøstende ord, opplever Linn, som egentlig er litt ambivalent til jula.

– Jeg er mer et nyttårs-menneske. Det å begynne på ny frisk, sette hvite lys i lysestakene synes jeg er deilig, og så reiser jeg ofte til Roma, avslører Linn. Der feirer hun nyttår og stikker innom en av de mange åpne kirkene for å tenne et lys, akkurat slik hun gjør det i Paulus kirke...

Tekst: Eleni Maria Stene
Foto: Kristianne Marøy

JEG TROR

Jeg tror på Gud fader den allmektige.

Himmelens og jordens skaper.

Også tror jeg på andre ting ...mindre ting.

På solfylte ettermiddager på Grünerløkka for eksempel. Når det akkurat har regnet og det er dammer på asfalten og glitter i luften....eller at noen bare har spylt asfalten natt til søndag morgen.

Også tror jeg på italiensk is og den franske ostebutikken ved siden av her og på Birkelunden og cafebord og lyden av trikk og lyden av hjerteslag og hun som alltid går og roper uten at vi skjønner hva hun sier, men som gir oss trygghet fordi hun tilhører oss, vårt sted, vår verden.

...også tror jeg på møter.

Møter mellom mennesker som ikke kjenner hverandre, men som snakker til hverandre likevel. Kanskje bare et: «Unnskyld meg» hvis de skulle komme til å skumpe bort i hverandre midt i Thorvald Meyers gate eller på et hjørne av Markveien.

Også tror jeg på rom. Rommene i oss og rundt oss. Kanskje mest rundt oss. Der vi ikke er alene, men kan møte andre mennesker, i rom. Å være stille sammen, prate sammen, være sammen, høre sammen.

Rom midt i byen med vide porter og høye tak. Paulus kirke for eksempel. Jeg tror på det høye taket der.

Også tror jeg på mennesker inni disse rommene som sier: Kanskje «Hei!» eller «Vil du ha en kaffe?» eller «Gud velsigne deg»...og de serverer trygghet og stearinlys og av og til egg og bacon.

Jeg tror på alt dette

Det er dette jeg tror på.

Det er derfor jeg tror på Gud den Allmektige

Himmelens, jordens, nyvasket asfalt, parkene, og Paulus kirke skaper.

Amen

Skrevet av Linn Skåber i anledning Paulus kirkes folkefest i 2013